

R. S. V.

Imam lovsko karto in orožni list in puško. Ali smem iti prosto na lov brez dovoljenja lovskega zakupnika?

Odgovor:

Ne.

J. K. v Sv. D.

Ali se smatra za občinsko pot vsaka, ki jo uporablja več občanov in gre tudi preko državnih občin?

Odgovor:

Občinske poti so kot take v mapih zaznamovane in na občini morajo imeti seznam teh občinskih cest. Ako vaša ni, pa jo uporablja ena četrtina občanov, zahtevajte, da se napravi za občinsko cesto.

*

Dvoboj žrebcev.

Našim čitateljem so znane španske bikoborbe in v Albaniji običajni dvoboj na življenje in smrt med petelin.

Na velikem otoku Mindanao v Filipinskem otočju je že skoro stoletja do danes v navadi dvoboj med nalašč za krvavo igro odgojenimi žrebci. Mohamedanski knezi, takozvani Dati, ameriškanski in japonski posestniki plantaž na zgoraj omenjenem otoku stavijo kar največje vsote na izid dvoboja med dvema žrebema. Poslužujejo se dveh načinov, da naščujajo eno žival na drugo. Po prvem načinu pripeljejo pred oba za dvoboj določena žrebca kobilo iz hleva enega od bogatašev, iz katerega pa nista bojna žrebca. Komaj se počavi na za boj določenem prostoru kobila, že se začne med žrebema borba za posest kobile. Ko sta živali enkrat prežeti od bojaželjnosti, odpeljejo kobilo s pozornišča, a boreča žrebca niti ne opazita, da ne čaka zmagovalca nikaka nagrada. Dvoboj se nadaljuje z udarci s kopiti in z ugrizi v vrat, dokler eden ne omaga, ali tudi popolnoma ne podleže.

Drug način je ta, da drži eden od hujskačev v človeški osebi v roki ogleđalo. Ko stopita žrebca na za borbo določeni prostor, pusti igračkati s pomo-

čjo ogledala solnčno svetlobo v obeh enega od žrebcev. Drugi žrebec zapazi izreden blesk o obeh nasprotnika, se čuti izzvanega in preide v napad. Kar nato pa prenese hujskač solnčno svetlobo na oči napadalca in v par sekundah s zagrizeta oba nasprotnika v boj na življenje ter smrt.

Bojni prostor je obdan od vzvišenih tribun (odrov), s katerih si pasejo oči na poteku dvoboja bogataši ter dobivajo ali izgubljajo visoke stave.

*

Raznočrosti.

400.000 ubojev v dveh okrožjih tekom dveh let. Dopisnik »Tajmsa« iz Pekinga je priobčil v svojem listu neko zanimivo vest. Napram policijskim podatkom je bilo za dve leti izvršeno v okrožjih Ping Kiang in Kig Jang na Kitajskem od razbojnikov 400.000 ubojev.

Nebičajni padobran. Neka gospa iz Bristola je o priliki izleta omahnila s skale, visoke 60 m, ter padla v morje. Ribiči so jo potegnili iz vode. Navzlic visokemu padcu, je ostala gospa živa in zdrava. Za rešitev se ima zahvaliti dejstvu, da se ji je pri padcu obleka razprostrla ter na ta način vršila ulogo padobrana.

Najdeno grobišče iz bronaste dobe. V prostrani madžarski ravnini so odkrili grobišče iz bronaste dobe. Pri razkopavanju so našli na mnogobrojne stvari velike zgodovinske vrednosti. Odkritih je bilo 23 grobov, v kojih so bila trupla, kakor je bil to običaj v tisti dobi: zavita in zvezana. Moški so bili obrnjeni z licem v smeri proti severu in položeni na desno stran, žene pa z licem proti jugu in položene na levo stran. V grobeh so najdene posode iz kamna, biseri iz marmorja, noži iz kamna in druge stvari. Dognalo se je tudi, da so bila trupla pred pokopom namenoma poškodovana. Tako je dognano, da je nekateremu trupu bila

odsekana glava, drugemu roka ali noga, da bi na ta način bilo preprečeno pokojniku priti nazaj.

Sovjeti so prodali vzhodno-kitajsko železnico. Šangajski dopisnik »Njujork Tajmsa« javlja, da so pogajanja med sovjetsko ter nankinško vlado zaključena s sporazumom, glasom katerega odstopajo sovjeti en del vzhodno-kitajske železnice za 400 milijonov zlatih rubljev. Označena svota se ne izplača v gotovini, nego se odbija na račun uvoznih carin na blago, ki se uvaža na Kitajsko.

Grozna suša v Kanadi. Ministrski predsednik Benet je izjavil na seji kanadskega parlamenta, da je sedanja suša zbog svojih nepreglednih posledic največja od vseh nesreč, koje so dosihmal obiskale Kanado. Nekatere pokrajine sploh nimajo nobene žetve. Posevki so popolnoma propadli na površini, ki meri okrog 5 milijonov akrov (okrog 2 milijona hektarjev), a nevarnost je tudi za živino.

Nova šola za odpravljanje debelosti v Newyorku. Ta šola se po svojem sistemu povsem razlikuje od vseh ostalih zavodov te vrste. Gospe, koje žele, da zopet dobijo lep in vitek stas, ne izvajajo, kakor je bil to doslej običaj, neko vrsto švedske telovadbe, ne igrajo ali skačejo, nego s krtačo v roki — čistijo parket, snažijo medene predmete ali hišno opravo. A vse to, razume se, po posebnem taktu in zvokih godbe. Pravijo, da je imenovana šola dala odlične uspehe. Mnoge gospe so hvaležne navedenemu sistemu, da so dobile vitko linijo ter zgubile debelost.

Pokončevanje slonov. Po statistiki izvoza iz ekvatorske francoske Afrike je tekom leta 1930 bilo iz te kolonije izvoženih 50.000 slonovih zob. To predstavlja do 48.000 ubitih slonov samo v tej mali oblasti. Temu številu je treba dodati še izvoz po tihotapstvu, kar znaša okoli 12.000 do 15.000 zobov. Angleške kolonije izvažajo ravno tako velike količine slonove kosti, koje se zaeno s francosko slonovo kostjo prodajajo iz-

vstal Madžar ter ošabno rekel: »Jaz sem Teresij Arpad — podžupan Avaderskega komitata! In kdo ste vi, gospod, gotovo kak profesor, nehi?« Nisem! Jaz sem Ferdinand, car bolgarski!« odgovori ta prijazno ter se nalahko prikloni. Madžar je nekaj časa vihral svoje brke, potem pa rekel: »Tako, tako! No, tudi lepa službala«

Službeno izpričevalo. Neka gospa je zapisala v službeno izpričevalo svoje dekletole: »Neža Narobe je služila pri meni 11 mesecev. V tem času je bila: »Pridna — pri hišnih vratih. Skrbna — zase. Hitra — v izgovorih. Poštena — kjer je bilo vse zaklenjeno.«

razlika. So že šestdesetletni starci dobili mlade neveste. Še mlajše!

Je že nevarno omahoval.

In to zadnjo pomlad, za vse odločilno! Ni li bil spet satan, ki je ujel in zbral v zraku vse najlepše solnčne žarke in je vse napeljal prav na Korenovo njivo, da se je v njih vsa kar lesketala? Od tam pa jih je napeljal in pletel naravnost gor proti oknu Matijeve bajte. Tako lepo zlato pot je naredil med njivo in Matijevim domom, da bi se še angelci sprehajali po nji s svojimi lilijskimi nogami. Kaj se ne bi Matijeve misli!

Njiva — kako čudežno lepa je bila to zadnjo pomlad! Še nobeno mladoletje se ni zdela Matiji tako mlada in nežna, tako vsa sočna in ljubezni vredna. Oči so se mu v ozimino kar potapljale, kakor se z radostjo potopi v sveži vodi zasenčenega potoka popotnik, ki je po prašni poti, pod neusmiljeno žgočim solncem dolgo dolgo romal. Od kraja do konca so vso premerjale, otipavale, ljubeče, drhteče božale.

Ako bi bil imel Matija nevede pri sebi praprotno seme, da bi vse skrito videl, vse tajne slišal, in ake ne bi bil tako bolno in hlepeče zaverovan v njivo in njeno mlado krasoto, bi videl, kako čepi tam suh škrat in s škilavimi očmi bulji gor vanj, ob oknu slonečega, z očmi in s srcem in z vsemi grešnimi

mislimi po njivi koprnečega. Debele, pohotne ustnice se mu lokavo nasmihajo in reže: »Bratec, lepo mrežo sem ti nastavil. Pri peklju bi prisegel, da se ujameš!«

Tudi v nočeh, ko božje duše pod varstvom božje roke mirno spe, ni bilo miru in pokoja.

Satan je z veščo, zapeljivo-zvito roko napeljal najlepše lunine žarke prav čez njivo, da se je kar blestela od srebra. Najsijajnejšo srebrotkano preprogo je spletel in razgrnil med njivo in Matijevo bajto.

Matijeve misli in želje so se kakor drobnonoge kraljčine po srebrnih čilimih v pravljicah sprehajale po ti mehki, prelepi poti.

»Moja mora biti«, je mrmral ves opijanjen od te lepote, bolan od hrepenenja, da ga je glava bolela.

Vznemirjen je legel.

Ko je sestra Lucija, nekoliko uboga na duhu, ki jima je gospodinjila, že davno spala kakor posekano drevo v gozdu, se je Matija na trdi postelji še nemirno obračal, nevoljno se premetaval. Ko se je čez dolgo časa polagoma pogrezal v sen, je še mrmral, kar je venomer razmišljal: »Moja mora biti! Ne bo prej miru!«

S to mislijo je zaspal.

(Dalje prihodnjič.)